

[Ingerlise Koefoed]

hvad den ellers gør med sine henstillinger, både tilskynde og opmuntre kommunerne til at give børnene bedre vilkår.

Det kan staten bl.a. gøre ved gennem rammelovgivningen på alle kulturområder at fastsætte vejledende minimumsnormer for f.eks. antal børneteaterforestillinger, antal børnebøger, antal film m.m., men jeg ved godt, det er vanskeligt i disse år at komme igennem med minimumsnormer.

Staten kan også gøre det på en anden måde, nemlig ved at give børn en større vægtning i bloktilskuddene og i refusionerne og vel at mærke gøre opmærksom på, at det er gjort, og at det er gjort for børnenes skyld. Det sidste vil give kommunerne mulighed for at skabe netop de børneaktiviteter, der er brug for, og det er måske ikke det dårligste, for tilbuddet skal være over hele landet, men det behøver jo ikke at være ens, især fordi børn nok har forskellige ønsker og forskellige behov, alt efter hvor de bor og hvem de er.

I øvrigt må man opfordre kommunalpolitikere og folketingspolitikere til at analysere, hvad der sker omkring dem, og tage højde for det i deres planlægning også på dette område. Der er overhovedet ikke tvivl om, at ét kulturelt behov hos børnene er meget dårligt opfyldt og i høj grad råber på opfyldelse, og det er behovet for selv at bygge noget op, selv at skabe noget alene eller sammen med voksne, selv at styre, selv at spille, selv at lege, selv at lave teater, selv at sidde og hygge sig sammen, som børnene siger.

I stedet for at voksne politikere falder i svime over det, der f.eks. sker ved husbesættelser og fabriksbesættelser i denne tid på Vesterbro og Nørrebro, skulle de lytte efter, hvad der ligger bagved, hvad der er inden under, nemlig de unges og de store børns ønske om at lave noget, der har betydning, bl.a. fordi de selv har skabt det og selv har bestemt.

I Århus har en del børn i over et år arbejdet for at få et børneaktivitetshus. Landet over arbejder mennesker for at få aktivitetshuse, ikke bare medborgerhuse, som Københavns kommune skaber og styrer, og som er gode til foreningsaktiviteter og møder og sådan noget, men egne huse med egne aktiviteter og udfoldelsesmuligheder.

Ikke alle børn har lyst til at gå i klubber eller være spejdere eller ride eller spille fod-

bold, men alle børn har lyst til en eller anden udfoldelse i fællesskab med andre, og det må være kommunernes opgave at stille rammer til rådighed for den slags aktiviteter og statens opgave at give tilskud til dem. Vi taler tit om kvalitet, og vi har svært ved at definere, hvad det er, selv om mange af os føler, at vi godt kan skelne skidt fra kanel, især kommercielt skidt. For at sikre variation, kvalitet, mangfoldighed og fantasi i de forskellige børnekulturtilbud må man imidlertid til at tage børnekulturarbejderne mere alvorligt. Fordi man betaler mindre for bukser til en lille dreng end til en stor mand, behøver man ikke at betale en forfatter af en børnebog eller et stykke børneteater mindre end en forfatter af et skuespil eller en bog for voksne.

Man kan sige, at en del af dette er aftalestof, og at kunstnerne selv må forhandle med forlag og andre om deres rettigheder og muligheder, men noget af det er altså også flere offentlige støttetilbud, flere legater og større tilskud til selve produktionen. Mig bekendt har kun to eller tre børnebogsforfattere fået arbejdslegater fra Statens Kunstfond, og der findes ét officielt legat for børnebogsforfattere, nemlig kulturministeriets børnebogspris.

Vil kulturministeren tage initiativ til at skabe langt flere muligheder for støtte til alle de forfattere, skuespillere, musikere og mange andre, der hidtil har måttet gå for nedsat pris, fordi der er en forældet opfattelse af, at de vigtigste af alle kulturtilbud: dem til børnene, kun egner sig for kunstnere på nedsat tid og til halv pris med andet erhvervsarbejde end det at lave kultur for børn og hjælpe børnene selv med at skabe noget af værdi?

Birte Weiss (S):

Jeg skal ikke gentage ministerens omhyggelige gennemgang af »Kulturens Børn« og det spændende indblik, som rapporten giver i sammenhængen mellem sociale forhold og kulturmønstret. I øvrigt er jeg ganske enig med fru Ingerlise Koefoed i, at der er en lang række andre politiske faktorer end dem, der sorterer under kulturministeriet, som er afgørende for, om børn udvikler sig til fantasifulde, selvstændige mennesker, og det er jo ret beset netop et af de væsentligste mål med kulturpolitikken.